

Ron Yaron

August 19 at 5:30 PM · 🌐

...

באחד הימים הדרמטיים ביותר שעברו עליי בשבועות האחרונים, במהלך שיחה שעסקה בעתיד בעיתון, או יותר נכון בסיומו, קיבלתי פתאום הודעת ווטסאפ. על הצג הופיעה תמונה של אדם שעומד בחושך, מזיע, בתוך מים עכורים וברקע מערה. "יש!", מילמלתי בשקט ועל פניי נמרח חיך גדול. שותפיי לאותה שיחה דרמטית לא הבינו למה אני מחייך. "הוא הגיע למערה", אמרתי.

רק אתמול בצהריים ישבתי עם רן עזר במשרד בראשון לציון ואמרתי לו: "איך אתה מגיע הכי מהר למקום שבו לכודים הנערים התאילנדים. זה אחד הסיפורים המרתקים ביותר – ואנחנו חייבים להביא לקוראים דיווח ישיר, בלתי אמצעי, של כתב העיתון משם". "קשה", הוא אמר לי. "לא נותנים להגיע, לא נותנים להיכנס. סגרו את האיזור מסביב. צריך כמה טיסות. זה בסוף העולם. זה יקר".

אבל אני לא שמעתי כלום. "צא לדרך!" אמרתי.

והנה הוא שם. ומחר (ובכל השבוע שאחריו) היה לנו דיווח בלעדי בעמוד הראשון מהמערה הכי מפורסמת בעולם ומהסיפור שהיה בו את כל האלמנטים שהופכים סיפור עיתונאי למרתק ובעיקר ממגנט. כזה שהקוראים שלנו רוצים להתעמק בו עוד ועוד.

"לנו". כן. "לנו". ייקח לי עוד זמן עד שאפסיק להתייחס אל "דיעות אחרונות" ואל עצמי כאל ישות אחת.

26.5 שנים אני כאן. זה יותר זמן ממה שאני מכיר את אשתי. יותר זמן ממה שחייתי בבית אחד עם אחותי ועם הורי". זה נצח במובני שוק העבודה של היום שבו אנשים מחליפים תפקיד ועיסוק מדי כמה שנים. ידיעות בדמי. ואני רוצה להאמין שגם דמי או נשמתי בידיעות.

אז הנה הכותרת: אני מסיים את תפקידי. בעוד שבועיים, ב-31 באוגוסט, אחרי 26.5 שנים ב"דיעות אחרונות", כמעט 8 מהן בתפקיד העורך הראשי, הפרק הזה ייסגר עבורי.

כן, אני עצוב שזה קורה.

כן, אני כואב שזה מסתיים.

כן, אני מוטרד מהעתיד.

אבל כן, אני גם שלם לחלוטין עם הדרך שעשיתי. עם ההחלטות שקיבלתי. גם לי קשה להאמין שאני כותב את המלים הללו. היד על המקלדת רועדת, הלב לא פחות. הרי רק התחלתי. אני בשיא המרץ וההתלהבות. אני עדיין נכנס לעיתון כל יום מחדש בהתרגשות, בשמחה ובתחושה פנימית עמוקה שהיום נעשה את העיתון הטוב ביותר שעשינו אי פעם.

ואני עדיין עוזב את העיתון – גם בימים אלה – באמצע הלילה, כמעט אחרון, פוסע למכונית בחניון חשוך וריק כמעט לחלוטין עם האדרנלין שמכיר רק מי שסגר אי פעם מהדורה של עיתון. ובתחושה שאכן עשינו את הכי טוב שאפשר. ויש ימים עם סיפוק והתרגשות מיוחדים, כי אני כבר יודע שבעוד כמה שעות הקוראים, הציבור ולא פחות חשוב המתחרים יוכו בהלם מהכותרת/ הסיפור/ התחקיר/הראיון שהבאנו.

לא אנסה לומר שזה רגע קל עבורי. ולמרות זאת, היום, אחרי כל מה שעברנו, עברתי, אני בוחר להסתכל על חצי הכוס המלאה. על העבודה המופלאה שכולכם עושים כאן. ולא את רעשי הרקע. לראות שהמערכת נמצאת בשיאה. העיתון עמוס מדי יום ומדי סופ"ש בסיפורים בלעדיים, הישגיים, או סתם מעניינים. "דיעות אחרונות", כמעט בן 80, חי, בועט, רלבנטי, אהוב על קוראיו. ולא רק בפרינט. גם בדיגיטל. עם האפליקציה שהצליחה להעביר את חוויית העיתון גם לסלולרי.

אנחנו מצליחים להביא את הסיפורים הכי חשובים, הכי מבוקשים, הכי מעניינים. אנחנו עדיין קובעים לא מעט את סדר היום במדינת ישראל. וכמה זה לא מובן מאליו בשנת 2018. כמה דם, יזע ודמעות אנחנו משקיעים כדי לשמר את הרלבנטיות הזו.

זה לא סוד שבשנה וחצי האחרונות העיתון עבר טלטלה לא פשוטה. תיק 2000 נחת עליי, עלינו, כרעם ביום בהיר. העובדות המלאות טרם התבררו אולם די היה במה שפורסם כדי לחייב את כולנו לעשות חשבון נפש. ואם נעשו טעויות לאורך הדרך – החוכמה היא ללמוד ולצמוח מהן. וגם אם ייתכן ש"לא היה כלום", זה לא אומר ש"לא יהיה כלום" ולא פותר אותנו מתיקון. אני גאה בדרך העצמאית והבלתי מתפשרת שבה סיקרנו את הפרשה.

לפני כמה ימים חזרתי מטיול מרתק באלסקה. אחד הדברים שלמדתי שם בעיירה נידחת בשם "קיצ'יקאן" הוא על המנהג של האינדיאנים להציב פסל "טוטם" בכל כפר. מין עמוד עץ גבוה שבו מגולפות דמויות של אנשים ובעלי חיים. כאשר האינדיאנים נאלצו מסיבות שונות לעזוב את הכפרים שלהם לבלו שוב, הם היו לוקחים הכל אבל את הטוטם משאירים מאחוריהם. ככה, בלב אדמה חרבה, הוא נשאר עומד זקוף, בגאווה כמין מצפן רוחני/ערכי/מוסרי.

תפקיד עורך "דיעות אחרונות", העיתון הגדול והחשוב במדינה, הוא בעל עוצמה וכוח רב. בכל ימיי בתפקיד ניסיתי להשתמש בו בזהירות, באחריות, באנושיות. זכרתי תמיד שהכוח שניתן לי הוא בתוקף תפקידי כעורך "דיעות אחרונות" ולא כרון ירון, האדם הפרטי. ושאני חייב להשתמש בו בחרדת קודש גם כלפי עובדי העיתון, מהבכיר ביותר ועד הכי זוטר, גם מול הקוראים שלנו ובעיקר כלפי מי שעליהם אנחנו כותבים ושעתידיים להיפגע ממה שאנחנו מפרסמים. לזכור תמיד שבצד השני יש אנשים שחיים מושפעים מכל מילה. ולכן חשוב להקשיב, לשמוע, לא להסס לפרסם בכל הכוח והעוצמה כשאנחנו בטוחים בעובדות. אבל כן להטייל ספקי, וכן לתת לעובדות לבלבל אותנו אם מוכיחים לנו שאנחנו טועים. לעולם לא אצטער על סיפור שפיספסנו בגלל זהירות יתר והקפדה על בדיקה מקיפה. תהיה קודם כל בן אדם ואחר כך עיתונאי. אין בהכרח סתירה בין הדברים.

אני חותם לחלוטין על הסיסמה המיתולוגית של "ניו יורק טיימס" מצד אחד ושל "העולם הזה" מצד שני, שעיתון צריך לפרסם כל מה שראוי לפרסום ולעשות זאת "ללא מורא, ללא משוא פנים". אני מוסיף שצריך לעשות זאת בהגינות, ביושר, באנושיות, וללא שיקולים זרים.

זה "הטוטם" שלי. אני מקווה שהוא ימשיך להוביל את "דיעות אחרונות" גם להבא. אוהב את כולכם. ומודה לכם על התמיכה

שלכם, תמיד

רון ירון

👍👍👍 Yehuda Yifrach, Lior Gutman and 913 others

288 Comments 28 Shares

👍 Like

💬 Comment

➦ Share